

Kosmisch gezelschap – bij Idee 165-170

alleen is maar alleen, zo luidt
het gezegde, daarom denkt een mens
wat gezelschap uit: een opgezette vogel,
een god of goudvis die bubbels blaast

ook met sepia foto's kan je praten
en het antwoord zijn woorden op
de wind die aan de ramen rukt
om te worden binnen gelaten

we zijn in de kosmos alleen en dat
is onverdraaglijk: een berg zoekt
een berg, en echoot een roep;
het dal galmt ervan, het ruist ervan
in de bomen, dieren spitsen hun oren,
de mens bidt in zijn spelonk -

alleen met maan en sterren, met
donder en bliksem alleen en toch
in gezelschap van sneeuw en hagel,
van gletsjer en beek

we breken een steen opdat die zou
spreken, we boren een krater en
leggen ons oor te luisteren over de afgrond:

hoe lang is een keitje onderweg eer
de plons klinkt als een fietsbel of doffer
als het gebubbel van een vis of baby,
de smak van vele lippen ergens in het
diepe duister, en we beelden ons monden
en ogen in die wachtten om te worden
opgehaald met koord en katrol

we wonen afgelegen in een onmetelijk
woud, broeiheet in de zomer, ijskoud
wanneer de beren slapen in hun hol -
een mens heeft daar geen hoofd voor:
hij kan niet hiberneren, hij vond het vuur
uit en zit met de vlammen geplaagd

alleen met een toorts in de nacht
vrezen wij elke schaduw en noemen
haar demon of god: is dit deemoed
of het tegendeel, zijn wij nederig
of hopeloos verwaand, alleen in
de kosmos en schreeuwend om gezelschap?

Staf De Wilde